5. Системен и ситуационен подходи в мениджмънта на организациите

5.1. СИСТЕМЕН ПОДХОД В МЕНИДЖМЪНТА НА ОРГАНИЗАЦИИТЕ

5.1.1. Основи на системния подход

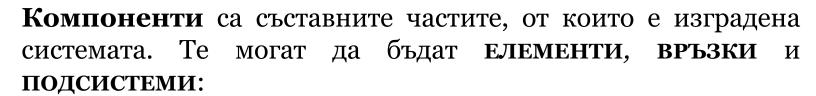
Понятието система (от древногръцки – цяло, съставено от части, съединение) ОЗНАЧАВА МНОЖЕСТВО ЕЛЕМЕНТИ, КОИТО СЕ НАМИРАТ В ОТНОШЕНИЯ И ВРЪЗКИ ПОМЕЖДУ СИ И ОБРАЗУВАТ ОПРЕДЕЛЕНО ЦЯЛО В НЕГОВОТО ЕДИНСТВО. Същността на понятието "система" е тясно свързана както с понятието *ЦЯЛОСТНОСТ*, така и с понятията СТРУКТУРА, ЕЛЕМЕНТИ, ВРЪЗКИ, ОТНОШЕНИЯ подсистеми. Системата като понятие изключително широка област на приложение. Практически всеки обект може да се разглежда като система.

Количествени и качествени характеристики на научния термин "Система", които притежава:

- системата е съставена от елементи;
- между елементите на всяка система съществуват **трайни, устойчиви връзки**;
- всички елементи на една система са **взаимно зависими** когато се влияе (въздейства) върху един елемент, се влияе върху останалите елементи и цялата система; когато се влияе върху цялата система, се влияе върху всеки елемент;
- в своята съвкупност елементите на системата формират нейната **цялостност**;
- всеки елемент има своето **място** в системата и изпълнява точно определена **функция**;

- подредеността и определеността на елементите се свързва с понятието структура на системата;
- всяка система има своя конкретна цел;
- мястото и ролята на елементите са подчинени на общата цел;
- един и същ елемент от системата може да влиза в състава на различни нейни **подсистеми** и **други** (външни) **системи** с едно или с няколко от своите свойства (функции).

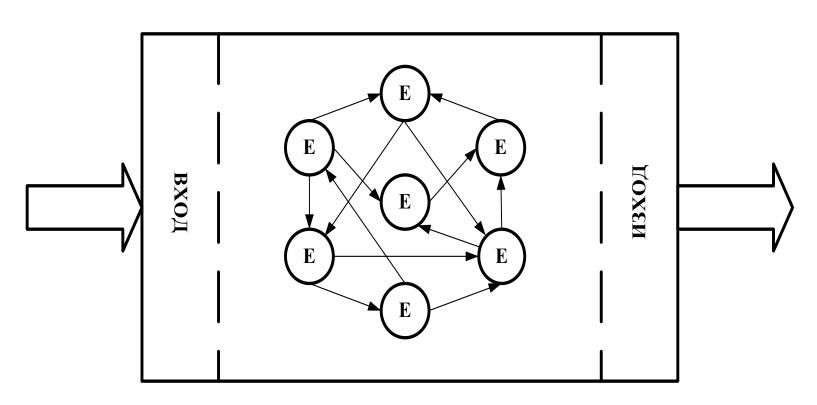
Системата е съвкупност от компоненти (елементи, връзки и подсистеми), които функционират като едно цяло, за да се постигне предварително определена цел.

- **ЕЛЕМЕНТЪТ** е **функционално неделима част на системата**, т.е. това е най-малката й съставна част от гледна точка на функционално предназначение и са: **личностни** (сътрудниците) и **веществено-енергетични**.
- **връзкит**е между елементите на системата са **израз на взаимоотношенията между тях** и биват:
 - *СИЛНИ ВРЪЗКИ*, които действат постоянно и с висока интензивност, следствие на което системата съществува и функционира като едно цяло;
 - *СЛАБИ ВРЪЗКИ*, които са временни, нетрайни, появяват и изчезват или имат много ниска интензивност, но при тяхното осъществяване системата функционира по-рационално;
 - **ДЕФЕКТНИ ВРЪЗКИ**, които са с променена посока или са прекъснати, тези връзки затрудняват нормалното функциониране на системата.
- подсистеми съвкупности от елементи, връзките между които са по-силни, отколкото с други елементи на същата система, наричат се още системи от по-нисък ранг.

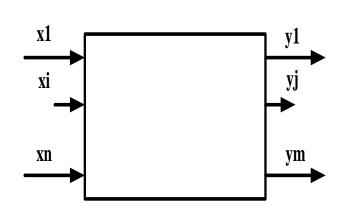
Системата притежава Елементи, чувствителни на входящи въздействия от външната среда, които се наричат вход на системата, а също и елементи чрез които тя въздейства на външната среда, които са изход на системата. Т.е. системата се състои от вход, процес и изход. Входът осъществява ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ВЪНШНАТА СРЕДА И ДАДЕНА СИСТЕМА. ИЗХОДЪТ СВЪРЗВА ДАДЕНА СИСТЕМА С НЕЙНАТА ВЪНШНАТА СРЕДА. характеризира *НАЧИНА НА ПРЕОБРАЗУВАНЕ НА ВХОДА* В ИЗХОД В СЪОТВЕТСТВИЕ С ОПРЕДЕЛЕНИ ПРАВИЛА.

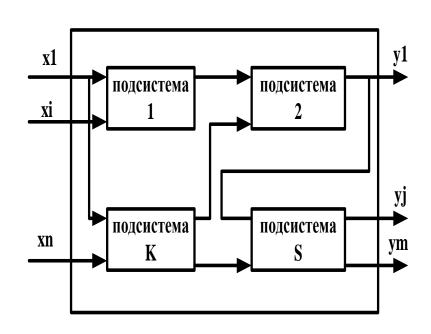
Вътрешна среда на системата и взаимодействието й с външната среда:

Външна среда

Външни взаимодействия и посистемна структура на системата:

Класификацията на системите е разработена по много и различни критерии:

- Според своя **произход** системите са **естествени и изкуствени**. Естествените са създадени от природата, докато изкуствените са създадени от човека. Всяка изкуствена система има предназначение, което се описва с множество цели.
- Според връзките със средата системите биват открити и закрити. Откритата система непрекъснато взаимодейства с външната среда, а закритата съществува в ограничено взаимодействие с нея.
- Според **степента на абстракция** има **абстрактни и конкретни** системи. Абстрактните се описват със символи. Конкретните се състоят от естествени и изкуствени обекти.
- Според **РАВНИЩЕТО НА ЙЕРАРХИЯ** системите се подразделят на **суперсистеми, системи и подсистеми.**

- Според изменението на тяхното състояние съществуват статични и динамични системи. Статичните са в неизменно състояние, докато динамичните системи интензивно променят своето състояние, като от своя страна могат да бъдат автономни (независими) и неавтономни (зависими).
- Според **РАЗМЕРИТЕ** (**ГОЛЕМИНАТА**) си системите са **големи и малки**. Големите се състоят от значителен брой разнородни подсистеми. Малките включват незначителен брой еднородни подсистеми.
- Според сложността на структурата си системите са прости и сложни. Характерна за простите системи е относително елементарна структура, докато усложнената структура в резултат от значително разнообразие на компонентите и връзките между тях е белег на сложните системи.

- Според **начина на Функциониране** има **детерминирани и вероятностни** системи. Детерминираните имат постоянно поведение, а вероятностните стохастично (зависещо от случайността).
- Според **СТЕПЕНТА НА УПРАВЛЯЕМОСТ** системите се делят на **управляеми и неуправляеми**. В първия вид системи съществува процес на управление, докато във втория вид такъв процес отсъствува.
- Според **СТЕПЕНТА НА ДОМИНИРАНЕ** има **централизирани и децентрализирани** системи. Централизирани са системите, в които има обект, доминиращ над останалите обекти. Децентрализирани са тези, в които основните обекти са с приблизително еднаква важност.
- Според **степента на участие на човека** има **социални, социо- технически и технически** системи.

класифицират Ако ce стопанските (административните) системи по тази класификация, може да се каже, че те са *изкуствени*, *открити*, *но по* отношение на дейността си ОТНОСИТЕЛНО-ЗАТВОРЕНИ, КОНКРЕТНИ, ДИНАМИЧНИ, МАЛКИ И ГОЛЕМИ = ПРОСТИ И СЛОЖНИ, ВЕРОЯТНОСТНИ, УПРАВЛЯЕМИ, ПО-ЧЕСТО ДЕЦЕНТРАЛИЗИРАНИ И ПОЧТИ ВИНАГИ СОЦИОтехнически. Управлението на стопанските системи е доста дейност главно комплицирана поради това, значителната част от тях, които (административно) съществено стопанско значение, са динамични, вероятностни, сложни и социо-технически.

Състоянието на системата се определя от множество нейни свойства в даден момент, а поведението й – от множество последователни състояния във времето. Важни свойства на системата са:

- **УСТОЙЧИВОСТ** това е способността на системата да функционира и постига своите цели въпреки вътрешните и външните смущаващи въздействия;
- **ГЪВКАВОСТ** паралелно с устойчивостта системата проявява гъвкавост, адаптивност, способност да се променя и пригажда спрямо вътрешните и външните условия и ограничения;
- **ЙЕРАРХИЧНОСТ** елементите в системата не са равнопоставени и това се изразява чрез връзки на подчиненост и съподчиненост;
- **ЦЯЛОСТНОСТ** елементите и подсистемите в системата е необходимо да действат като едно цяло;
- ОРГАНИЗИРАНОСТ необходимо е да съществува определена подреденост между елементите в стопанската система, което е израз на структурираност, наличие на структура.

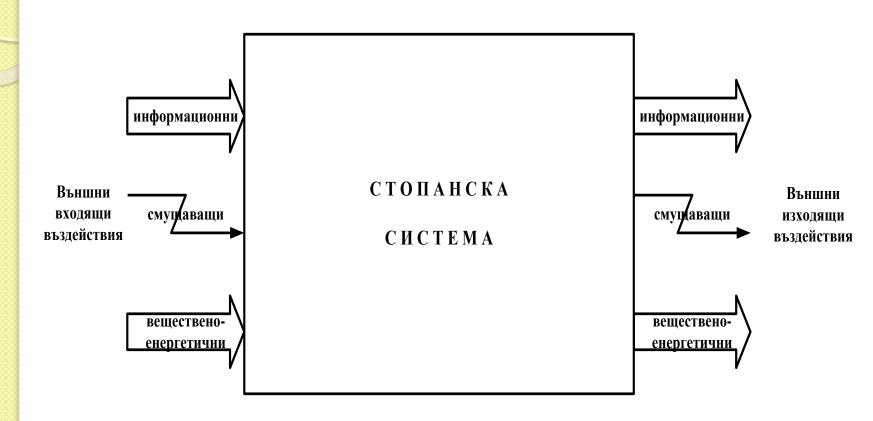
5.1.2. Системен подход към стопанските организации

Системният подход се занимава с цялостното разглеждане на всяка, в това число и на стопанската система, а не на отделните нейни части. Свързан е с изучаването на различните обекти, процеси и явления като системи и с разкриването на техните системни свойства.

Системността означава, че всяка система може да се разглежда, от една страна, като част от по-голяма система (суперсистема), а от друга – като съставена от по-малки системи (подсистеми).

Системният подход позволява всяка стопанска /административната организация да се разглежда, от страна, като *изкуствена*, *сложна*, **ЙЕРАРХИЧНА, ДИНАМИЧНА И ОТНОСИТЕЛНО** *ОТВОРЕНА СИСТЕМА*, и от друга – като *УПРАВЛЯЕМА*, АДМИНИСТРАТИВНА, ИКОНОМИЧЕСКА, производствена, ресурсна и социална система. Системният подход изисква ПРАВИЛНО ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ГРАНИЦИТЕ НА ДАДЕНАТА СИСТЕМА в съответната външна среда. Тези граници обикновено са размити, тъй като в нея се включват и други елементи, които влияят или се влияят конкретните действия на мениджмънта на организацията.

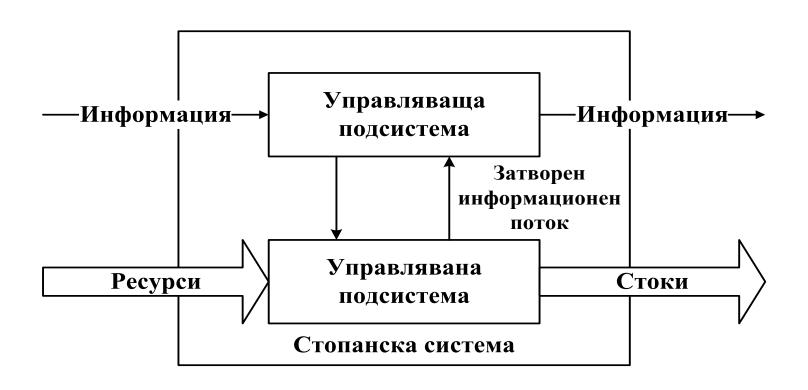
Стопанската система и нейната външната среда:

ВЪНШНА СРЕДА

От гледна точка на приложението на **ТЕОРИЯТА** НА СИСТЕМИТЕ, УПРАВЛЕНИЕТО НА ОРГАНИЗАЦИЯТА МОЖЕ ДА СЕ РАЗГЛЕЖДА КАТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА ЕДИН ЕЛЕМЕНТ (СУБЕКТ, ПОДСИСТЕМА) ВЪРХУ ДРУГ/И ЕЛЕМЕНТИ (ОБЕКТ, ПОДСИСТЕМИ) С ЦЕЛ ОПТИМАЛНО ПОСТИГАНЕ НА ПОСТАВЕНИТЕ ПРЕДВАРИТЕЛНО СТОПАНСКИ ЦЕЛИ. По този начин се определя базовата подсистемна структура на стопанската организация.

Базова подсистемна структура на стопанската организация:

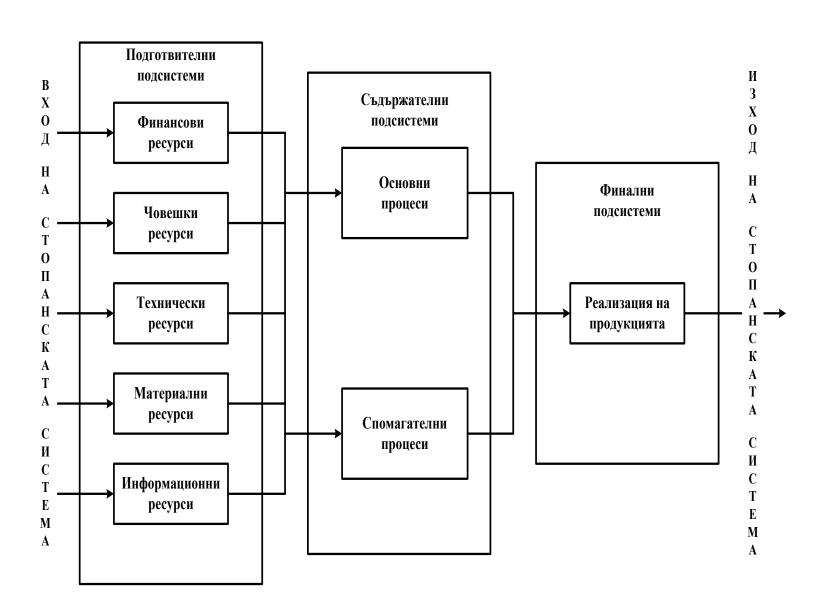

Класифицирането на управляваните подсистеми в организацията може да се извърши, като за критерий се използва отношението на изпълняваните в тях стопански процеси към постигането на стопанските цели.

Стопанските/административните процеси се определят от предназначението на организациите, насочени са към постигане на техните различни цели и затова са различни за отделните организации и биват:

- подготвителни, които осигуряват ресурсите за изпълнение на същинските стопански / административни процеси в организацията;
- Съдържателни, които биват: основни съответстват на предназначението на организацията да задоволява определени индивидуални и/или обществени потребности чрез произвежданите стоки; спомагателни осигуряват изработването на продукция (изделия, продукти и услуги), чрез която се задоволяват потребностите на компонентите на вътрешната среда на организацията, т.е. осигуряване на санитарно-хигиенни условия, за ремонт и поддържане на техническите средства, вътрешната логистика, производството на енергия и технически средства за собствени нужди и пр.;
- **ФИНАЛНИ** (**крайни**, **заключителни**), които осигуряват реализацията на стоките на организацията и постигане на нейните стопански / административни цели.

Подсистемна структура на обекта на управление (управляваната подсистема):

Подсистемна структура на обекта и субекта на управление (управляваната и управляващата подсистеми):

